

правилата на своето пораждање, възникнал с обидна автоматичност, със съмнителна лекота..., на който липсва каквато и да било предумишленост, чиято семантична епидермалност е пълен антипод на тежката енигматичност на съвършения текст. Дискурс гъвкав и лесно превъплътим във всевъзможни жанрове и ракурси, на който обаче определено липсва „съдбовност“. Творчеството на Вазов¹³ тотално онагледява точно този тип дискурс и немилостиво е характеризирано като безстойностно, отнасяно е към периферията на системата¹⁴.

Но именно тук трябва да сме особено внимателни, тъй като критерият за периферна авторова функция е извлечен не от другаде, а от творческата практика на Вазов. В никакъв случай обаче не може да се твърди, че е универсален, тъй като се поражда индуктивно, а претенциите на критиците, прибягнали до него, са, че това е дедуктивен способ. От парадигматично гледище Вазов неизменно е виждан като параксудожествено явление. И точно тук опираме до може би най-глобалното противоречие на парадигмата: Вазов е обявен за фоново присъствие, и то многократно, настъпателно и непоколебимо, но неговият образ, вместо окончателно да бъде снет от *речевия* режим на критическите дискурси, на практика конституира и произвежда този режим. Колкото по-бива отхвърлян образът на Вазов, толкова по-се превръща в своеобразно атрактивно ядро, без което *речта* на парадигмата не би могла да протече. И ако този образ се оказва твърде проблематичен за унифициращия поглед на парадигмата, поглед, който иска да разпознае в това творчество симптомите на определени отрицателни функции, функции, които, веднъж разпознати и етикетирани, непрестанно трябва да бъдат заглушавани, то проблемът е в нещо твърде просто – Вазов е монолитен и дразнещо нераздробен *автор*. Безотносителността му, фактът, че творчеството му се превръща в инстанция на литературния процес, още повече активира усилията на парадигмата, която осмисля себе си чрез вездесъщото присъствие на *автора*, когото